

Тихенько, Афтоне

Роберт Бернс

Тихенько, Афтоне, тихіше дзюрчи,
І ти, моя пісне, ніжніше звучи:
Заснула кохана під шемріт води,
Тихенько, Афтоне, її не збуди!

Ти, вутко, плинь хутко, мовчи, не ячи,
Ти, дрозде, сядь осьде, не так щебечи,
Ти, голубе сизий, не вельми гуди —
Хай спить моя Мері, не знає біди.

Де б'ють журкотливі джерела-ключі,
Ходжу я по згір'ю, овець пасучи,
А душу мою пориває туди,
Де Мерина хатка покрай слободи.

Так пишно, розкішно, бальзами ллючи,
Цвітуть над водою духмяні кущі...
Як вечір огорне поля і сади,
Ми ходимо з Мері гуляти сюди.

Хлюпочуться хвилі, удаль біжучи,
Як Мері йде берегом, квіти рвучи;
Ти з нею жартуєш, струмочку, завжди,
Їй ніжки цілуєш, милуєш сліди...

Тихенько, Афтоне, тихіше дзюрчи,
І ти, моя пісне, ніжніше звучи:
Заснула кохана під шемріт води,
Тихенько, Афтоне, її не збуди!